

GÖDÖLLŐI IRODALMI DÍJ 2022 – VERS KATEGÓRIA – 3. DÍJ

Balogh Anikó: Kettes metró

A kettes metrón

-ahová szerfelett félve jutok el, mert mozog a lépcső a talpam alatt.
Vidéken meg csak a talaj csúszik ki a lábad alól,
tudod, valahogy vicces felismerés.
Hozzászokik az ember, még a föld is elhagyja.
De mondjuk melletted egészen lényegtelen aspektus,
te voltál a teljes mozdulatlanság nekem, amibe bizton beépültem-.

Láttam egy tagot, talpig belőled volt és figyeltem volna,
hátha te is belőle vagy, felém nézel, majd ijedten konstatáljuk,
hogy elfelejtettünk leszállni az Astorián.
Tudod reméltem, csak ugyanúgy elfelejtetted mint én,
hogy ugyanoda megyünk.
Hogy ismét tanulmányozzuk azt a régi mozit,
aminek emlékeit sellőszobrok védik,
pont a fejünk felett.
Nem felejtettem el leszállni, sokáig hittem ő igen,
és majd visszajön egy metróból-kilépő szemvillanás alatt.
Most csak ebben mérni az időt.
A semmihez képest még mindig éppen kicsit több.
Visszajött?
Sellők.
Halak csak.
Fuldokolnak.
Nem azért, mert elhagyta volna a Duna valahol félúton.
Csak nem tudja teljesen vajon milyen lehet vele, de nélküle nagyon rossz.
Eltelt millió metróból kilépő szemvillanás.
A metrón kívül nem jött semmi sem.
Metrónkívüli volt minden abban a percben.
Láttam őket, magamban, azoknak újra, amik voltak mindig.
Újjászülettek.
Valami volt még bennük,
valami kifürkészhetetlen mélység,
amiben azóta is nyugodtan evickélek.

-Déli Pályaudvar, végállomás.
Kérjük kedves utasainkat,
hogy megállás után szíveskedjenek a vonatot elhagyni
és erre utastársaikat is figyelmeztessék! –

Félrecsúszott az álmom.
Mert mégis elfelejtettem leszállni.
Valahol messzebb vagyok, máshol.

Lényegtelen.

Itt is mintha lenne belőled valaki.

Újra.

Egyszerre ezer úton elindulhatnék,
mégis mindig hozzád érkezem.